

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Zamiškou
sídlem Na Příkopě 957/23, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. 52914/17/5200-11433-700284,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 12. 2. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. 52914/17/5200-11433-700284 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 6. 2017, č. j. 4762706/17/2001-51522-110563, kterým správce daně nevyhověl žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku na dani z příjmů právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Na základě žádosti žalobkyně ze dne 24. 3. 2017 správce daně vydal podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) prvostupňové rozhodnutí, kterým nevyhověl požadavku na vrácení přeplatku na dani z příjmu právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně ve výši 43 298 189 Kč. Důvodem nevyhovění žádosti žalobkyně bylo, že na osobním daňovém účtu správce daně neevidoval ke dni podání žádosti vratitelný přeplatek a vratitelný přeplatek nevznikl ani do 60 dnů ode dne podání žádosti. Správce daně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. 56066/16/5200-11431-706012, vydané v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11Af 7/2015 - 99, jímž byl dodatečný platební výměr správce daně ze dne 20. 12. 2013 č. j. 6090407/13/2001-24903-105203, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmu právnických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 a penále (dále jen „platební výměr“) změněn tak, že výše penále byla snížena z částky 8 659 637 Kč na částku 0 Kč a současně byla potvrzena předepsaná daň ve výši 43 298 189 Kč, nabylo právní moci dne 27. 12. 2016 (dále též jen „rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016“).
3. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
4. Správní žalobou brojí žalobkyně proti napadenému rozhodnutí v celém jeho rozsahu a domáhá se jeho zrušení pro nezákonnost.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně nejprve shrnula skutkový děj, jehož popis v žalobě se shoduje se shrnutím skutkového stavu vyličeným v napadeném rozhodnutí.
6. Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně vznesla námitky, které již ve své podstatě uplatnila ve výhradách vůči prvostupňovému rozhodnutí v podaném odvolání.
7. Důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v nesprávném právním posouzení okamžiku, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016.
8. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením správce daně a žalovaného, že rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016. nabylo právní moci dne 27. 12. 2016. Žalobkyně namítá, že rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 nabylo právní moci až dne 18. 1. 2017, kdy bylo doručeno do datové schránky žalobkyně.
9. Platba žalobkyně ze dne 5. 12. 2014 ve výši 43 298 189 Kč byla provedena na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 31172/14/5200-11431-706012 (dále jen „rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014“), které bylo posléze zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 – 99, přičemž nové rozhodnutí, tj. rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016, bylo žalobkyni doručeno až po lhůtě pro stanovení daně.
10. Žalobkyně rozvedla, že lhůta pro vyměření daně počala běžet dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“) dne 31. 12. 2006. Konec lhůty pro stanovení daně je následně stanoven daňovým řádem, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2011, tak, že ve smyslu § 148 odst. 5 ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu, lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku; v daném případě tedy lhůta pro stanovení daně skončila dne 31. 12. 2016.

Rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016, které bylo do datové schránky žalobkyně doručeno dne 18. 1. 2017, tak bylo žalobkyni doručeno až po uplynutí lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 5 daňového řádu. Z toho důvodu zaniklo veřejné subjektivní právo státu daň doměřit a vybrat.

11. Pokud jde o okamžik doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016, žalobkyně nepovažuje žalovaným zvolený způsob doručení za správný. Žalobkyně je přesvědčena, že plná moc, kterou udělila zmocněnci Ing. V. Ř., zanikla okamžikem právní moci platebního výměru, tedy okamžikem doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014. Za situace, kdy původní plná moc zanikla, měl žalovaný doručovat rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 přímo žalobkyni a nikoliv jejímu bývalému zmocněnci. Účinné doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 tak bylo učiněno až dne 18. 1. 2017, a to jeho zasláním do datové schránky žalobkyně. Ing. V. Ř. nadto nebylo poskytnuto poučení ve smyslu §46 odst. 2 daňového řádu, tedy nebyl poučen o důsledcích nevyzvednutí zásilky. Rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 tam nemohlo dne 27. 12. 2016 nabýt právní oci, jak chybně uvádí žalovaný.
12. Správce daně byl tak povinen žalobkyni vrátit přeplatek na dani z příjmu právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 ve výši 43 298 189 Kč, neboť předmětná daň byla žalobkyni doměřena až po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně.
13. Po zjištění uvedených skutečností měl žalovaný z úřední povinnosti prvostupňové rozhodnutí zrušit a odvolací řízení zastavit.
14. Správce daně a žalovaný tak svou nečinností porušili nejen ustanovení § 111 odst. 6 daňového řádu, ale také zásady správy daní zakotvené v § 5 odst. 1 a § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu.
15. Žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že rozsudek městského soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 – 99, kterým soud zrušil rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 3 Afs 290/2016 – 50. Rozsudkem městského soudu ze dne 16. 4. 2018, č. j. 11 Af 7/2015 – 159, pak byla žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014, zamítnuta.
17. Podle § 124a daňového řádu se tak nové rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 stalo právní mocí rozsudku městského soudu ze dne 16. 4. 2018, č. j. 11 Af 7/2015 – 159, ze zákona neúčinné a na původní rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014 je nutno nazírat jako na existující pravomocné rozhodnutí.
18. Pro posouzení věci jsou proto žalobkyní tvrzené vady doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016, zcela irrelevantní, neboť toto rozhodnutí již nadále nevyvolává žádné právní účinky.

19. Daň z příjmu právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 byla žalobkyni pravomocně doměřena okamžikem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014, tedy nepochybně před marným uplynutím lhůty pro stanovení daně.
20. Podle názoru žalovaného jsou proto skutečnosti, v nichž žalobkyně spatřuje důvody pro vznik jí tvrzeného přeplatku na dani, pro posouzení vzniku přeplatku zcela irelevantní.
21. Z procesní opatrnosti se žalovaný vyjádřil i k námitce žalobkyně stran doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně. Žalovaný se s námitkou neztotožňuje. Uvedl, že rozhodnutí proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 zaslal dne 15. 12. 2016 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zmocněnci žalobkyně Ing. V. Ř.. Dne 16. 12. 2016 byl učiněn pokus o doručení uvedené zásilky Ing. V. Ř., pročez s ohledem na znění § 47 odst. 2 daňového řádu považuje žalovaný písemnost za doručenou dnem 27. 12. 2016, kdy rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 také nabylo právní moci.
22. Ing. V. Ř. shora vymezenou zásilku převzal dne 2. 1. 2017, načež ji odeslal zpět žalovanému, aniž by se seznámil s jejím obsahem. Uvedená skutečnost však nemůže být přikládána k tíži žalovanému. Žalovaný s ohledem na zásadu dobré správy dle § 5 daňového řádu zaslal rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 přímo žalobkyni prostřednictvím datové schránky, aby měla i přes jednání svého zmocněnce příležitost dozvědět se o jeho vydání a seznámit se s jeho obsahem.
23. S ohledem na rozsah zmocnění na základě plné moci udělené žalobkyni Ing. V. Ř. tak byla zrušením původního rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014 a vrácením věci žalovanému k dalšímu řízení rozsudkem městského soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11Af 7/2015 – 99, byla naplněna podmínka pro účinnost plné moci uplatněné ve prospěch Ing. V. Ř. u správce daně, neboť platební výměr dosud nenabyl právní moci.
24. Žalovaný se neztotožňuje ani s tvrzením žalobkyně, že Ing. V. Ř. nadto nebylo poskytnuto poučení ve smyslu §46 odst. 2 daňového řádu, neboť ze spisového materiálu je prokazatelný opak.
25. Žalovaný poznamenal, že ani v případě, kdy by nedošlo k neúčinnosti rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 postupem dle § 124a daňového řádu, neměly by žalobkyni tvrzené vady při doručování samy o sobě za následek vznik vratitelného přeplatku. Na rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 by totiž bylo nutné uplatnit princip presumpce správnosti aktů vydaných orgány státní správy, takže by na ně bylo nutné hledět jako na správné a zákonné až do okamžiku, kdy by došlo k jeho zrušení zákonem předvídaným způsobem. Teprve poté by bylo možné hodnotit vznik vratitelného přeplatku, který by byl správce daně případně nucen žalobkyni vrátit nikoli postupem dle § 155 daňového řádu, ale dle § 254 odst. 4 daňového řádu.
26. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal

žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

28. O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
29. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, jakož i z vlastní rozhodovací činnosti v související věci vedené pod sp. zn. 11Af 7/2015, soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti.
30. Dne 10. 8. 2009 zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období let 2006 a 2007, daně z přidané hodnoty za jednotlivá měsíční zdaňovací období let 2006 a 2007, a daně silniční za zdaňovací období let 2006 a 2007 (dále jen „daňová kontrola“). V jejím průběhu dne 4. 2. 2010 zaslal správce daně žádost o mezinárodní výměnu informací nizozemské daňové správě, kterou doplnil dne 7. 6. 2010 a dne 24. 6. 2011, přičemž odpověď na tuto žádost obdržel dne 30. 4. 2013.
31. Dne 19. 12. 2013 byla daňová kontrola ukončena. Na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně platební výměr ze dne 20. 12. 2013, č. j. 6090407/13/2001-24903-105203, jímž - s odkazem na výsledky daňové kontroly uvedené ve Zprávě o daňové kontrole ze dne 9. 12. 2013 - předeepsal žalobkyni k přímému placení daň z příjmu právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 ve výši 43 298 189 Kč a zároveň jí uložil povinnost uhradit penále ve výši 8 659 637 Kč.
32. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které v průběhu odvolacího řízení několikrát doplnila. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 12. 2014, č. j. 31172/14/5200-11431-706012, tak, že odvolání zamítl a platební výměr potvrdil.
33. Proti rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014 podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který svým rozsudkem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11Af 7/2015 – 99, rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále jen „rozsudek č. j. 11Af 7/2015 – 99“).
34. Městský soud shledal, že žalovaný nebyl oprávněn stanovit žalobkyni penále. Soud vycházel z toho, že daňová povinnost se týkala zdaňovacího období roku 2006 a že splatnost daně nastala dne 28. 2. 2007. Poukázal na to, že zákon č. 230/2006 Sb. novelizoval zákon o správě daní a poplatků s účinností od 1. 1. 2007 tak, že do tohoto zákona vložil ustanovení § 37b upravující uložení penále. Ustanovení § 69 odst. 4, podle něhož žalovaný žalobkyni vyměřil penále, však bylo do zákona o správě daní a poplatků vloženo až zákonem č. 270/2007 Sb. s účinností ode dne 31. 10. 2007. Před účinností tohoto ustanovení byl tak žalovaný podle městského soudu oprávněn uložit žalobci toliko sankci v podobě úroků z prodlení podle ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků.
35. V návaznosti na rozsudek č. j. 11Af 7/2015 – 99 vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 15. 12. 2016, č. j. 56066/16/5200-11431-706012, kterým platební výměr změnil tak, že snížil výši penále, k jehož úhradě byla žalobkyně povinna, z částky 8 659 637 Kč na částku 0 Kč, přičemž současně předepsanou daň ve výši 43 298 189 Kč potvrdil. Proti rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 podala žalobu, která je vedena pod sp. zn. 6Af 13/2017. Řízení dosud není skončeno.

36. V návaznosti na nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 vrátil správce daně dne 27. 12. 2017 žalobkyni na její účet částku odpovídající výši uhrazeného penále ve výši 8 659 637 Kč.
37. Žádostí ze dne 24. 3. 2017 se žalobkyně u správce daně domáhala vrácení přeplatku na dani z příjmu právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně ve výši 43 298 189 Kč. Správce daně tuto žádost podle § 155 daňového řádu zamítl prvostupňovým rozhodnutím, a to z důvodu, že správce daně na osobním daňovém účtu žalobkyně neevidoval ke dni podání žádosti vratitelný přeplatek, přičemž vratitelný přeplatek nevznikl ani do 60 dnů ode dne podání žádosti.
38. O odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej dle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
39. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č. j. 3 Afs 290/2016 – 50, v řízení o kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudek městského soudu č. j. 11 Af 7/2015 – 99, a vrátil věc soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že i když správce daně žalobci stanovil penále nesprávně podle ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném až od 31. 10. 2007, nezměnilo to nic na základní skutečnosti, že správce daně toto penále správně stanovil jakožto zákonem předvídaný následek nesprávného odvodu srážkové daně. Dále, pokud jde o výši penále při přímém předepsání daně, ta se vůbec nelišila, ať už penále v těchto případech bylo stanoveno před či po účinnosti zákona č. 270/2007 Sb. Ve výsledku totiž správce daně výši penále stanovil správně podle ustanovení § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků (tak jak by k tomu byl povinen za účinnosti předchozí právní úpravy), byť k aplikaci tohoto ustanovení dospěl na základě odkazu uvedeného v ustanovení § 69 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. V souhrnu poté z uvedeného vyplývá, že i když správce daně žalobkyni stanovil penále podle později účinné právní úpravy, tato vada platebního výměru, resp. rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014, vliv na jeho zákonnost neměla.
40. Městský soud v Praze byl v dalším řízení právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán, proto znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014 a rozsudkem ze dne 16. 4. 2018, č. j. 11 Af 7/2015 – 159 žalobu zamítl (dále jen „rozsudek č. j. 11 Af 7/2015 – 159“). Rozsudek č. j. 11 Af 7/2015 – 159 nabyl právní moci dne 16. 4. 2018.
41. Podle § 124a daňového řádu *dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu.*
42. Tímto ustanovením je s účinností od 1. 1. 2015 řešena dříve problematická situace, kdy správce daně nesouhlasí s rozsudkem krajského soudu a podává kasační stížnost, která však ze zákona nemá odkladný účinek. Správce daně, vázán právním názorem krajského soudu, je povinen vydat rozhodnutí pod hrozbu možného postupu při nečinnosti a nevyčkávat na rozhodnutí o podané kasační stížnosti. V případě, kdy správce daně vydá rozhodnutí v intencích názoru krajského soudu, a poté je úspěšný v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem a rozsudek krajského soudu je zrušen, vyvstává před

správcem daně problém, jak odstranit rozhodnutí vydané v souladu s původním právním názorem krajského soudu, který však byl následně zvrácen. Daňový řád řeší tuto situaci v § 124a tak, že okamžikem právní moci druhého rozsudku krajského soudu se stává nově vydané rozhodnutí správce daně ex lege neúčinným. Podmínkou však je, že druhý rozsudek skutečně obsahuje odlišný právní názor, příp. je jím původní žaloba zamítnuta, tak jako v nyní posuzované věci.

43. Okamžikem právní moci rozsudku městského soudu č. j. 11 Af 7/2015 – 159 se tak stalo nově vydané rozhodnutí žalovaného o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 ex lege neúčinným. Je tak vyloučena situace, že vedle sebe budou existovat dvě rozhodnutí žalovaného v jedné věci (o odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru), tj. rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 vydané na základě rozsudku městského soudu č. j. 11Af 7/2015 – 99 a původní rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014, které „obživlo“ revizi rozsudku městského soudu č. j. 11Af 7/2015 – 99 v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 290/2016 – 50.
44. Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*
45. Při posouzení věci vyšel soud v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. z rozsudku městského soudu č. j. 11 Af 7/2015 – 159, který nabyl právní moci dne 16. 4. 2018. Ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. je speciálním ustanovením ve vztahu k § 75 odst. 1 s. ř. s. a představuje legitimní prolomení zásady, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006-94).
46. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že lhůta pro vyměření daně z příjmu právnických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 počala běžet dle § 47 odst. 1 ZSDP dne 31. 12. 2006. Podle § 148 odst. 5 ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku; v daném případě tedy lhůta pro stanovení daně skončila dne 31. 12. 2016.
47. Daň z příjmu právnických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 byla žalobkyni pravomocně doměřena okamžikem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014, tedy nepochybně před marným uplynutím lhůty pro stanovení daně. Přeplatek na dani z příjmů právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006, kterou žalobkyně uhradila ve prospěch správce daně dne 5. 12. 2014, proto žalobkyni nevznikl.
48. S ohledem na shora uvedené shledal soud posouzení okolností týkajících se okamžiku doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 irelevantním, soud se proto námitkami žalobkyně vztahujícími se k otázce zániku plné moci udělené Ing. V. Ř. a poskytnutí poučení o důsledcích nevyzvednutí zásilky ve smyslu § 46 odst. 2 daňového řádu, již nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

49. Městský soud shledal námitku žalobkyně, že předmětná daň z příjmu právnických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 byla žalobkyni doměřena až po marném uplynutí lhůty pro stanovení daně, nedůvodnou a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu